

I LA LLENGUA?

Des que, el passat onze de setembre, als catalans se'ns va eixamplar l'horitzó, la desinhibició ha fet que ens plantejem, a cada pas, com serà el món l'endemà d'aconseguir l'objectiu que aquell dia, com a poble, vam manifestar que volíem marcar-nos. S'ha especulat sobre la permanència dins la Unió Europea, el futur de les pensions, si ens caldrà un exèrcit i, fins i tot, en quina lliga jugarà el Barça. En canvi, s'han alçat poques veus sobre què passarà amb llengua. És cert que hi ha unanimitat a considerar, no podria ser d'una altra manera, que la Catalunya independent continuaria sent, com a mínim, bilingüe. Precisament, si alguna cosa va quedar clara en la multitudinària manifestació és que la febrada sobiranista no és a causa d'un conflicte entre castellans i catalans. Entre els manifestants no hi vam veure una massa monolingüe catalanoparlant, sinó que hi sovintejaven, també, les converses en castellà.

En una Catalunya independent, el català no ho tindria fàcil perquè sí. Continuaria sent una llengua minoritzada convivint amb una altra de molt més poderosa; ningú no canviaria de llengua per decret –només faltaria!– i el costum d'adreçar-se als castellanoparlants (majoritàriament monolingües) en castellà per part dels catalanoparlants (majoritàriament bilingües) es mantindria intacte; milers d'adolescents continuarien acabant l'escolarització obligatòria sense

haver pronunciat un sol mot en català; les joguines s'anunciarien en castellà a TV3, perquè tothom sap que els infants d'aquest país no tenen cap dificultat a l'hora d'entendre aquella llengua; diaris i revistes continuarien sortint en castellà i la televisió hi seguiria emetent de forma majoritària...

Ara bé, en una Catalunya independent es podrien dissenyar polítiques de normalització per al català (o l'aranès) sense haver d'esperar el vist-i-plau de cap òrgan polític i jurídic superior (que no voldria dir fer el que es volgués, perquè tindríem els nostres propis òrgans polítics i jurídic que haurien de regular el nou estat i garantir la vitalitat de les llengües oficials).

Qualsevol procés de normalització lingüística té com a objectiu aconseguir que una llengua minoritzada recuperi, en tots els àmbits d'ús, la normalitat perduda. Fins ara, l'objectiu del centralisme espanyol ha estat reduir la llengua catalana a simple manifestació folklòrica.

En una Catalunya independent nosaltres sols decidiríem, per exemple, si la immersió lingüística és un bon sistema integrador, o si ens cal una corporació mediàtica pagada amb diner públic... El català (també!) seria necessari, guanyaria valor social i, fins i tot, podríem ser nosaltres –sense esperar lliçons de ningú– els qui acabéssim defensant les virtuts del bilingüisme i, ja posats, les d'una societat políglota.

De reüll
per Llorenç Capdevila

